

Nikola Sarić: Παραβολές & Μάρτυρες

Δρ. Γεώργιος Φουστέρης

Η ηχώ των χρωμάτων

Ο Nikola Sarić κινείται σε έναν χώρο συνάντησης και διαλόγου. Η ζωγραφική του απευθύνεται -όπως οι παραβολές- σε όλους, κατά την δεκτικότητα τους, χωρίς αποκλεισμούς. Κοφτερή σαν ακονισμένη λεπίδα, ταυτίζεται με τη μωρία που ελέγχει την σοφία του κόσμου. Ένα σκάνδαλο, μία ριπή αγάπης που μάχεται την αυτάρκεια της λογικής. Είναι όλα εκεί, πρόσωπα και πράγματα, υπαινιγμοί σαφείς και σύμβολα οικεία, αναγνωρίσιμα στην κάθε τους λεπτομέρεια. Αλλά την ίδια στιγμή παραμένουν αινιγματικά και ακατανόητα για όποιον δεν είναι απλός και δεκτικός σαν παιδί. Ο ζωγράφος έχει αναμετρηθεί με τα κείμενα, αισθάνεται και εκφράζει τα γυμνά νοήματα. Έχει νοιώσει την αγωνία ότι μπορεί να μην ακούει, να μείνει *απερίτμητος τη καρδιά*.

Το βλέμμα, οι στάσεις, οι χειρονομίες, τα σχήματα, τα χρώματα, όλα καθαρά και σαφή, με μια ειλικρίνεια που δεν επιτρέπει ψευδαισθήσεις. Η όραση ενεργοποιείται ως ακοή και τα πράγματα γίνονται αληθινά. Οι φαινομενικά δισδιάστατες συνθέσεις δημιουργούν έναν χώρο όπου αντηχούν *ρήματα ζωής* με ένταση και ησυχία. Τα σχήματα γίνονται νοήματα και τα χρώματα πάλλονται ως ηχώ. Η ευφροσύνη συμπλέκεται με την οξύτητα των ερωτημάτων. Θάνατος και ελπίδα, αγάπη και οργή, μοναξιά και πάθη, ψέμα και πίστη, ταπείνωση και υποκρισία, στις πραγματικές τους διαστάσεις και εντάσεις. Δεν κολακεύει τον θεατή ούτε προσπαθεί να τον διδάξει. Νοιάζεται μόνο για την αλήθεια των πραγμάτων. *Μείζων όλων η αγάπη*. Μπροστά σ' αυτόν τον αδυσώπητα παρακλητικό εικαστικό λόγο, κανείς δεν έχει περιθώρια να αδιαφορήσει.

Μια Παράδοση για το Μέλλον

Η ζωγραφική του Nikola Sarić ως πρόταση για την χριστιανική τέχνη, απαντά στην αμηχανία που διαχρονικά αντιμετωπίζει η χριστιανική δημιουργία: στον μετεωρισμό ανάμεσα στην ιερή κληρονομιά και την ανάγκη να εκφράσει το βίωμά της με αυθεντικό τρόπο ξανά και ξανά. Ο ζωγράφος επιστρέφει στο μέλλον της παράδοσης, χωρίς το άγχος της συνέχειας. Η τέχνη του δεν είναι προσωπική υπόθεση. Σύγχρονος και διαχρονικός, μεταγράφει με προσωπικό και μοναδικό τρόπο το βίωμα που αναγνωρίζει και αναγνωρίζεται ως κοινή εμπειρία. Η πρόταση του Sarić δεν έχει να κάνει με εικαστικές επινοήσεις και ευρήματα, αλλά με την ψηλάφηση των πρωτογενών νοημάτων. Είναι μια ζωγραφική υποταγμένη και ελεύθερη, απαλλαγμένη από κενή αυτοπεποίθηση, αλλά έτοιμη να κοινωνήσει την ζωή στο *νυν και το αεί*.

Γεώργιος Φουστέρης,
Θεολόγος, Δρ. Βυζαντινής Αρχαιολογίας

Οκτώβριος 2016

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

δημήτρια
δύο χιλιάδες δεκαέξι

